

насія отъ заточеніе, и го проводи въ Алек-
 сандрію на прѣстола мѡ съ писмо, като на-
 писа тѣй: „повѣдатель Константинъ, Алек-
 сандрійскій церкви и людемъ радовати сѧ:
 Мысля че всакъ единъ отъ васъ знае вси-
 чко, що бѣше сѧ слышало съ великыя Божій
 проповѣдникъ и законный учитель Атанасіа,
 върхъ кого-то сѧ повдигнухъ неговы-тѣ
 врази, и какъ мѡ бѣ повелѣно да прѣвѣде
 въ Галію ведно съ мене; и тѣй да може въ
 нѣколко врѣмя да избѣгне бѣды-тѣ, що
 тѣжахъ на главѣ мѡ: некого-то испажда-
 ніе адмамъ бѣше приврѣменно, а не за вса-
 кога. Ній глѣдахме оттѣка съ жалость, глѣ-
 дахме и погрижихме сѧ да сѧ ѹлѣгчи отъ тѣ-
 готы-тѣ, ако и да е тѣрпѣливъ повече отъ
 дрѡгы-тѣ; той распаленъ отъ Божественъ
 люковъ, колко-то и да бѣше мѡ ѹсилено, тѣр-
 паше. Покойный Константинъ, отецъ нашъ
 искаше наскоро да го върне на мѣсто-то мѡ;
 нъ смърть-та го прихлѡпи, и недочака да
 испзани свое-то желаніе. За това остана ме-
 не, неговый наслѣдникъ, да сѧ погрижѣ за
 тѣзи работѣ да извърши зарѣчаніе-то
 мѡ, що ми е той оставилъ въ завѣта си.